

Sygn. akt XI Ka 835/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński (sprawozdawca)

Sędziowie: Artur Achrymowicz

Krzysztof Wojtaszek

Protokolant: Katarzyna Wójcik

w obecności prokuratora Ireny Koniecznej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lutego 2021 roku

sprawy **P. P.**

urodzonego (...) w L.

syna Z. i H. z domu S.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 października 2020 roku sygn. akt IX K 38/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przyjmuje, iż czyn z pkt I stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikację prawną tego czynu uzupełnia o art. 283 k.k. oraz przepis ten przyjmuje za podstawę wymiaru kary;
2. karę za czyn z pkt I obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy;
3. przyjmuje, iż zwolnienie dotyczy opłaty za obie instancje;
4. uniewinnia oskarżonego od czynu zarzuconego mu w pkt II;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Mariusz Jaroszyński Artur Achrymowicz Krzysztof Wojtaszek

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 835/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IX K 38/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-		-	-	-	-
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	-	-

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
1. 2.	Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, zawarte w apelacji oskarżyciela publicznego. Zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary – zawarte w apelacji obrońcy.	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne # zasadne # częściowo zasadne # niezasadne

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>1. Zarzuty obrońcy oskarżonego - obraży przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 4, 7 oraz 410 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k.</p> <p>Odnosząc się do grupy zarzutów dotyczących pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu, należy przede wszystkim wskazać, że są one częściowo zasadne. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne - jedynie w zakresie jego nieprzyznania się do popełnienia czynu z punktu pierwszego aktu oskarżenia, jednakże z uwagi na poczynione przez sąd meriti błędy w ustaleniach faktycznych, Sąd Okręgowy poczynił w tym względzie zmianę - przyjmując, iż przestępstwo to stanowi wypadek mniejszej wagi, a zatem uzupełniając kwalifikację prawną czynu o art. 283 k.k. – co zostanie szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia. Natomiast podnoszona przez apelującego w pierwszym z zarzutów - niepamięć, na którą powoływał się P. P., pozostaje bez wpływu na treść orzeczenia w zmienionej przez Sąd odwoławczy postaci, wobec istnienia miarodajnego dowodu w postaci nagrania przebiegu zdarzenia z dnia 11 listopada 2018 roku (k. 216).</p> <p>Podobnie, na tle powyższego – niekwestionowanego dowodu - ocenić należało zeznania świadków Z. R., A. G. oraz M. K., pod kątem natężenia przemocy zastosowanej przez oskarżonego. Sąd Rejonowy relacje powyższych</p>	

osób uznał za rzeczowe, szczerze oraz „zgodne z pozostałymi dowodami na tę okoliczność”. Skoro zatem sąd meriti uznał zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne, to należy zwrócić uwagę, iż już chociażby z tych złożonym przez nią w postępowaniu przygotowawczym wynika, że sprawca szarpał za torebkę i po chwili wyrwał ją z jej ręki (k. 9). Skoro zatem prawidłowo uznał jej relację sąd orzekający w I instancji za wiarygodną, to winien był mając na względzie przede wszystkim zapis nagrania, przyjąć w tym zakresie wystąpienie wypadku mniejszej wagi. Podobnie, na tle dowodu nieosobowego, z którym nie sposób „dyskutować”, należało ocenić zeznania Z. R. co do tej okoliczności (k. 12v, 293). Słusznie natomiast uznał Sąd Rejonowy relację funkcjonariusza Policji - M. K. za wiarygodną.

Reasumując, dokładne przeanalizowanie nagranych materiału, powinno doprowadzić sąd I instancji do wniosku, że zakres przemocy wobec A. G. był nieznaczny, podobnie jak wartość przedmiotu zaboru, co z kolei powinno spowodować uznanie przestępstwa za wypadek mniejszej wagi, w związku z czym Sąd odwoławczy dokonał koniecznej zmiany, zgodnie z wnioskiem obrońcy.

Natomiast - wbrew twierdzeniom apelującego - omawiany czyn nie mógł zostać zakwalifikowany z art. 119 § 1 k.w. Rzecz bowiem w tym, że o ile Sąd Okręgowy uznał, iż zakres przemocy zastosowanej przez oskarżonego nie był duży, to jednak miała ona miejsce, co wynika wprost z uznanego również przez samego skarżącego – jako niepodważalny dowód – nagrania.

W niniejszym przypadku - torebka ze wskazaną w zarzucie zawartością, nie jest jedynie przedmiotem zaboru, ale także przedmiotem, przez który sprawca bezpośrednio używa swej siły fizycznej wobec osoby pokrzywdzonej. Używana siła, w postaci ciągnięcia za torebkę trzymaną przez A. G., ukierunkowana na wejście w posiadanie przedmiotu przestępstwa, oddziałuje na jej ciało w sposób bezpośredni. Nie jest zatem tak, że siła fizyczna używana przez P. P., ukierunkowana była jedynie na przedmiot zaboru (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2009 roku, wydane w sprawie o sygn. IV KK 35/09, LEX nr 1746765).

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy dokonał również zmiany co do wysokości kary, zgodnie z wnioskiem apelującego. Wynikała ona przede wszystkim ze zmiany kwalifikacji prawnej czynu, ale również z okoliczności wskazanych przez obrońcę w zarzutach środka odwoławczego, a to - wyrażenie skruchy przez oskarżonego (k. 42, 49v), jego krytyczny stosunek do popełnionego czynu, dobra opinia z aresztu śledczego (k. 468 – 469v, 637 – 639), niezgłaszanie żadnych uwag co do zachowania oskarżonego przez IV Komisariat Policji w L., czy też umowa zlecenia z dnia 20 maja 2020 roku, załączona do pisma z dnia 10 lipca 2020 roku (k. 634 – 635).

Należy w tym miejscu jednak równocześnie zaznaczyć, że sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego według apelującego wymogom zawartym w art. 424 § 1 k.p.k., nie może być uznane za rażące naruszenie prawa procesowego,

mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to z tego powodu, iż pisemne uzasadnienie orzeczenia jest dokumentem zawsze sporządzanym po jego wydaniu i ogłoszeniu, co czyni logicznym, iż ewentualna wadliwość takiego dokumentu, nie mogłaby wywrzeć jakiegokolwiek wpływu na treść wydanego wcześniej wyroku.

Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego dotyczące drugiego z zarzucanych mu czynów, za zgodne co do zasady z innymi zgromadzonymi w sprawie i uznanymi za wiarygodne dowodami, a mianowicie te opisujące relacje pomiędzy nim, a J. L. oraz jej zachowanie w stosunku do niego. Ocena ta jest prawidłowa i nie sposób uznać ją za dowolną. Wobec czego, sąd meriti dopuścił się w tym względzie błędu w ustaleniach faktycznych, o czym również będzie mowa poniżej i co także skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku. Natomiast pozostając nadal przy drugim z zarzucanych oskarżonemu czynów, należy dodać, iż pisemne motywy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, nie zawierają uznania, że przyznał się on do popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1a k.k.

Przechodząc do dwóch kolejnych zarzutów, należy stwierdzić, że co do zasady słusznie wskazał w nich obrońca, iż sąd I instancji wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu uznał za udowodnione znęcanie się P. P. nad J. L.. Jednakże nie jest to kwestia dokonania przez sąd nieprawidłowej oceny, a poczynienia błędnych ustaleń na podstawie prawidłowo ocenionych i uznanych za wiarygodne dowodów.

Trafnie wskazał apelujący w tym względzie, na uznanie przez sąd meriti za wiarygodne tych zeznań pokrzywdzonej, z których nie wynika, aby oskarżony znęcał się nad nią, a mianowicie złożonych na rozprawie w dniu 26 czerwca 2019 roku, jako zgodnych z pozostałym materiałem dowodowym. J. L. podała wówczas, że ojczym nie znęcał się nad nią (k. 309v). Zatem rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym przedmiocie, pozostaje sprzeczne z prawidłowo dokonaną oceną.

Nie sposób natomiast uznać za słuszny zarzutu dotyczącego oceny zeznań T. L.. Wszak podobnie jak apelujący, również sąd meriti wskazał, że świadek ten znał zdarzenia jedynie ze „skąpych” relacji. Zauważył nadto, że co prawda są one rzeczowe, ale jednak również bardzo ogólnikowe. Tak jest w istocie, bowiem ojciec pokrzywdzonej podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że oskarżony znęca się nad jego córką, jednakże w tych samych zeznaniach przyznał, iż mówiła mu, że w domu wszystko jest dobrze. Słowa te potwierdził kurator, a on sam wskazał ostatecznie, że „nie wie zbyt dużo odnośnie sytuacji w domu, ponieważ córka jest bardzo zamknięta w sobie” (k. 67). Natomiast dnia 17 kwietnia 2019 roku podczas przesłuchania przed sądem podał, że pokrzywdzona na nic się nie skarżyła, bowiem jest skryta, zamknięta w sobie, a dodatkowo także wybuchowa. Wiedza jaką posiada, pochodzi jedynie z jej zeznań składanych na policji (k. 279).

Nadto, Sąd Rejonowy uznał zeznania matki pokrzywdzonej za

rzeczowe i zgodne z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym wskazując, że nie sposób uznać, iż mogłaby ona celowo świadczyć nieprawdę na niekorzyść własnego dziecka. Skoro zatem wynika z nich, że P. P. nigdy nie stosował przemocy wobec J. L., a w domu dochodziło jedynie do nieporozumień rodzinnych (k. 84v, 132 – 133, 308v), nie sposób wyciągnąć z nich wniosku o wyczerpaniu przez oskarżonego znamion z art. 207 § 1a k.k. Dodatkowo I. P. wskazała, że ma „potężne” problemy wychowawcze z „buntującą się” córką, która jest w wieku dojrzewania.

Nie jest również prawdą, aby Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił zeznania R. L. i D. F., jednakże rzeczywiście zgodnie z zarzutem apelującego, wyciągnął z nich niewłaściwe wnioski. Wskazał wszak, że osoby te nie miały powodów do zeznawania nieprawdy, a przy tym były bardzo dobrze zorientowane w sytuacji rodzinnej stron, jako kuratorzy zawodowi. Z relacji R. L. wynika, iż podczas swoich wizyt, nie stwierdził, aby I. P. i P. P. znajdowali się pod wpływem alkoholu, czy też, aby w ich rodzinie dochodziło do aktów przemocy. Dzieci natomiast były zadbane i czyste, nie posiadały w widocznych miejscach jakichkolwiek oznak przemocy fizycznej, nie wyglądały nadto na zastraszone oraz nie unikały kontaktów z otoczeniem (k. 89v – 90). Dostrzegł on natomiast problemy wychowawcze stwarzane przez J. L. (k. 310 – 310v). D. F. podała natomiast, że w rodzinie nie było zgodności co do metod wychowawczych w stosunku do pokrzywdzonej i na tym punkcie dochodziło do kłótni i nieporozumień. J. L. skarżyła się

czasem na ojczyrna, że krzyczy na nią, każe sprzątać w pokoju, czy dyscyplinuje. Świadek nosiła się nadto z zamiarem złożenia wniosku o demoralizację pokrzywdzonej, gdyż jej zachowania przekraczały przyjęte normy. W jej odczuciu, nie miała ona cech ofiary przemocy domowej (k. 114v, 310v - 311).

Z art. 167 k.p.k. wynika, iż dowody przeprowadza się na wniosek strony lub z urzędu. Skoro więc Sąd Rejonowy nie stwierdził konieczności powzięcia dodatkowych wiadomości specjalnych z zakresu psychiatrii i nie uznał, aby wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych był zasadny, bowiem sporządzone dotychczas w sprawie opinie psychiatryczne nie były dotknięte mankamentami określonymi w art. 201 k.p.k., to omawiany zarzut pozostaje bezzasadny.

Sąd meriti prawidłowo wskazał, że lektura opinii sędowo – psychiatrycznej sporządzonej w sprawie (k. 549 – 557) wskazuje, iż biegli wzięli pod uwagę uzupełniony materiał dowodowy, a ona sama jest pełna, jasna i brak w niej sprzeczności (k. 632v). Również Sąd Okręgowy stwierdził, że wszystkie sporządzone w niniejszej sprawie opinie są jasne, rzeczowe i nie wymagają uzupełnienia.

Należy przy tym podkreślić, że sąd rozpoznający sprawę nie jest zobowiązany do dopuszczenia i przeprowadzenia wszystkich zgłoszonych przez strony dowodów, a jedynie tych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przewodniczący natomiast, kierował rozprawą i czuwał nad jej prawidłowym przebiegiem bacząc,

aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Dlatego też zarzut oznaczony w apelacji obrońcy jako – 10), pozostaje bezzasadny.

2. Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych zgłoszone w apelacjach obrońcy oraz prokuratora.

Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z zarzutami sformułowanymi przez obrońcę oskarżonego, są one trafne i jako takie zasługiwały na uwzględnienie, co spowodowało dokonanie koniecznych zmian zaskarżonego orzeczenia. Już powyżej poczyniono rozważania – co było powodem uznania przez Sąd odwoławczy czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia za wypadek mniejszej wagi oraz dlaczego prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzić winna do uniewinnienia P. P. od popełnienia czynu z punktu II - nie istnieje zatem konieczność ponownego ich czynienia.

Przechodząc natomiast do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych sformułowanych przez oskarżyciela publicznego, to uznać należy, iż pozostają one bezzasadne wobec zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu i prawidłowo uznanego za wiarygodny materiału dowodowego. Rzecz bowiem w tym, że prawidłowo analizując uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej złożone przed sądem oraz obiektywnych świadków, jak również najbliższych J. L., nie sposób uznać, aby dochodziło do znęcania się przez oskarżonego nad pokrzywdzoną.

Nie sposób natomiast nie zgodzić się z drugim z zarzutów apelującego, w zakresie w jakim wskazuje, iż Sąd Rejonowy popełnił

błąd przyjmując, że ujawnione dowody i poczynione na ich podstawie ustalenia doprowadziły do przyjęcia o znikomej szkodliwości czynu zarzucanego P. P., co skutkowało bezzasadnym umorzeniem postępowania karnego. Owszem, owa analiza sprzeciwia się takiemu rozstrzygnięciu, ponieważ prowadzić winna do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia przestępstwa. Niekonsekwencją sądu meriti było bowiem uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej, złożonych na rozprawie, gdzie oświadczyła, że ojczym nie znęcał się nad nią i jednocześnie uznanie, że P. P. dopuścił się owego czynu. Nieprawidłowe wnioski wyciągnął sąd I instancji również z zeznań kuratorów i pozostałych świadków w tym przedmiocie, których relacje uznał za wiarygodne, o czym była już mowa powyżej.

3. Zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wobec dokonanej przez Sąd odwoławczy zmiany zaskarżonego wyroku, zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego, poprzez przyjęcie, iż czyn z pkt I aktu oskarżenia stanowi wypadek mniejszej wagi i uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu o art. 283 k.k., przepis ten przyjęto za podstawę wymiaru kary, którą obniżono do roku i sześciu miesięcy.

Wnioski

Wniosek zawarty w apelacji prokuratora dotyczący uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Wnioski zawarte w apelacji obrońcy o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przyjęcie - co do pierwszego z zarzucanych mu czynów – iż stanowi on wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i wymierzenie kary grzywny w wymiarze 100 złotych, względnie wypadku mniejszej wagi i wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za zasadne należało uznać w części wnioski obrońcy, a mianowicie co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia, o uniewinnienie, nadto o zmianę wyroku w zakresie czynu z punktu I i uznanie, że stanowi on wypadek mniejszej wagi oraz w związku z tym, obniżenie wymiaru kary.</p> <p>Pozostałe wnioski zawarte w obu apelacjach uznać należało za niezasadne, a to ze względu na prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy, świadczący o popełnieniu przez P. P. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz o niepopelnieniu przez niego czynu wyczerpującego znamiona art. 207 § 1a k.k.</p> <p>Natomiast wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania pozostają bezzasadne, z uwagi na brak przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
-	-
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
-	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkty: 1 – w części, oraz 3 – w części - wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 października 2020 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 38/19 - utrzymane w mocy.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji we wskazanym powyżej zakresie, jest w części prawidłowe, a mianowicie co do uznania, iż oskarżony popełnił czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za wyjątkiem nieprzyjęcia, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi, w zakresie zobowiązania P. P. do naprawienia szkody, poprzez uiszczenie na rzecz A. G. kwoty 300 złotych z ustawowymi odsetkami od 12 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, co do zaliczenia okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary, nadto co do zwolnienia oskarżonego od kosztów procesu i obciążenia Skarbu Państwa wydatkami oraz zasądzenia na rzecz adwokata R. M. kwoty 1 963,08 złotych, tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu, natomiast zarzuty zawarte w złożonych apelacjach – są zasadne jedynie częściowo.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

-	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd odwoławczy dokonał zmiany wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w ten sposób, że przyjął, iż czyn z punktu I stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikację prawną tego czynu uzupełnił o art. 283 k.k. oraz przepis ten przyjął za podstawę wymiaru kary, którą obniżył do roku i sześciu miesięcy. Nadto przyjął, że zwolnienie oskarżonego od kosztów procesu dotyczy opłaty za obie instancje oraz uniewinnił P. P. od czynu zarzuczonego mu w punkcie II.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd Okręgowy stwierdził, zgadzając się w części z twierdzeniami apelującego obrońcy, że Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne, opierając się na prawidłowo ocenionym materiale dowodowym.</p> <p>Przeprowadzenie zatem szczegółowej analizy uznanego za wiarygodny materiału dowodowego – osobowego i nieosobowego, doprowadziło do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, co z kolei wywołało konieczność dokonania opisanych powyżej zmian wydanego rozstrzygnięcia, na co szerzej wskazał Sąd odwoławczy odnosząc się do zarzutów apelujących.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV.	Na podstawie art. 618 § 1 k.p.k. i art. 619 § 1 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 złotych,

tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

7. **PODPISY**

Mariusz Jaroszyński Artur Achrymowicz Krzysztof Wojtaszek

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IX K 38/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IX K 38/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana